

Κυρίως αγάπη

/ [Γενικά Θέματα](#)

π.Ανδρέας Κονάνος

Πριν χρόνια, για να πω δυο λόγια στην Εκκλησία, ετοιμαζόμουν ώρες ατέλειωτες. Για να μιλήσω 15 λεπτά, ετοιμαζόμουν 5 ώρες και παραπάνω!! Ίσως δεν το πιστεύεις, μα δεν υπερβάλω καθόλου. 5 ώρες και βάλε.

Και διάβασμα, και πρόβες στον καθρέφτη, και πήγαινε έλα μέσα στο δωμάτιο, σε σημείο που ζαλιζόμουν. Και ξανά επανάληψη, και διορθώσεις και αφαιρέσεις, και προσθέσεις και ιδρώνα. Και άγχος μεγάλο.

Τώρα άλλαξαν τα πράγματα. Μόνα τους. Με το χρόνο και τις πολλές επαναλήψεις κι ασκήσεις.

Τώρα, στο πρώτο φανάρι καθώς πηγαίνω στο ναό, σκέφτομαι περίπου τι θα πω. Στο δεύτερο το εμπλουτίζω.

Κι όταν παρκάρω, έχω ζωγραφίσει το θέμα.

Μα τα πιο πολλά τα σκέφτομαι την ίδια την ώρα της ομιλίας. Για την ακρίβεια,

βγαίνουν μόνα τους, χωρίς να τα έχω σκεφτεί έτσι ακριβώς. Είναι κάτι πέρα απ' το δικό μου έλεγχο.Κι αυτή είναι η ευχή μου: Να μην ελέγχω αυτά που λέω! Να μην πηγαίνω εγώ το λόγο κάπου, μα να μας πηγαίνει ο Θεός όλους μαζί στην αγάπη Του. Για να 'ναι κάτι σαν έμπνευση καινούργιο, φρέσκο σαν τον καφέ που μόλις άλεσες και μύρισε ο τόπος όλος, τωρινό, που δεν μπαίνει σε καλούπι και σύστημα επανάληψης.

Όταν βλέπω πρόσωπα μες στο σκοτάδι της βραδινής Λειτουργίας, όταν ακούω αναστεναγμούς πόνου, χαρτομάντιλα που σκουπίζουν μύτες υγρές.

Και κυρίως όταν έρχονται τα πρόσφορα με το χαρτάκι τα ονόματα. Και δίπλα απ' τα ονόματα, με μαύρο μαρκαδόρο λέξεις - πληγές: καρκίνος, άνεργος, διαζύγιο, μωράκι μεταμόσχευση, ναρκωτικά, ανύπαντρη, ψυχολογικά, χημειοθεραπεία. Τότε, όσα σκέφτηκα στα φανάρια και στο παρκινγκ πάνε περίπατο, κι αλλάζουν όλα.

Η παλέτα του λόγου υπάρχει ακόμα, μα τα χρώματα δεν είναι πια τα ίδια.

Διότι σκέφτομαι ότι θα μιλήσω σ' αυτούς που έγραψαν αυτά τα χαρτάκια, που ζουν την πραγματική ζωή, κι όχι τη ζωή της θεωρίας, της υψηλής άπιαστης φιλοσοφίας και θεολογίας στο γραφείο ή τον καναπέ.

Τους σκέφτομαι, και ντρέπομαι. Νιώθω ότι τα λόγια μου πρέπει ν' αγγίξουν αυτές τις καρδιές που στάζουν.

Θέλω να μιλήσω όπως θαμίλαγα σε δικό μου άνθρωπο, στο παιδί μου, στη γυναίκα μου, τον αδερφό μου, στη μάνα και τον πατέρα μου.

Με την καρδιά μου.

Όχι σκεπτόμενος, μα ζώντας κι αναπνέοντας το Θεό. Προσπαθώντας όχι να δώσω επιχειρήματα λογικής, μα αίσθηση ζωής αληθινής. Κάτι που θα περάσει το μυαλό και θα πάει βαθύτερα.

Και πιο πολύ, θέλω να μιλάει την ώρα αυτή ο Θεός σε όλους μας, να μπούμε όλοι στο δικό Του Λόγο, τη δική Του ατμόσφαιρα. Να ζαλιστούμε, να μεθύσουμε, να απογειωθούμε στην αγκαλιά Του, να νιώσουμε το θεϊκό μας προορισμό, την ένθεη ομορφιά μας μέσα Του. Να αιματωθούν τα κύτταρά μας και να δυναμώσουμε.

Επιτυχία μιας ομιλίας είναι τελικά να μιλήσει μέσα σ' όλους μας ο ίδιος ο Θεός, σε σημείο που να ξεχνιέται κι ο ομιλητής, και να μένει μόνο ο Χριστός που πάλλεται σ' όλων τις καρδιές και δίνει το φιλί της ζωής Του!

Νιώθω πως είμαι στο διάδρομο της εντατικής, όταν μιλώ. Εκεί που κανείς δε θα νοιαστεί για τα πτυχία και τα χαρτιά σου, μα μόνο για της καρδιάς σου το σφυγμό, την αγάπη και συμπόνια σου.

Εκεί που ζητείται επειγόντως ελπίς. Εκεί που η γνώση καλείται να γίνει σωστός χειρισμός κι άγγιγμα, όχι βιβλίων και συγγραμμάτων, μα ζωντανών κορμιών που

σφαδιάζουν.

Εκεί που γίνεσαι ένα κι εσύ με τον πόνο, την αγωνία και το θάνατο που φλερτάρει τα πάντα, μα και με το Χριστό που κρύβεται στα πάντα και ζητά να γλιστρήσει στην παρέα μας μέσα από ένα βλέμμα, ένα άγγιγμα, ένα δάκρυ. Και να δώσει ζωή αληθινή.

Αίσθηση αθανασίας, νίκη στον όποιο θάνατο.

Κι ανάσταση.

Και κυρίως αγάπη.

Μια αγάπη,

που γεννά γνώση αληθινή

κι αιώνια

κι ενοποιό..

Αυτός είναι ο τρόπος που θα 'θελα να μιλ.., λάθος, να ζω!

Πηγή: [.facebook.com](https://www.facebook.com)